

Misjonsbefalingen i Matt. 28 ble aldri talt til menigheten, men bare til Israels messianske troende. DEL 2

Misjonsbefalingen i Matt. 28
ble aldri talt til menigheten,
men bare til Israels messianske troende.
DEL 2

Av Jan Lilleby

Finnes det så en «Misjonsbefaling» i Det nye Testamente som trer inn på våre vegne, i og med at befalingen i Matt. 28 bare ble beordret de troende messianske jødene og deres lederskap?

Ja, det finnes en slik marsjordre, men fremsatt – ikke av Jesus selv – men av ham som Jesus sendte til oss, apostelen Paulus – HEDNINGENES apostel. Jeg kommer til dette snart.

Så lenge som Israel ennå var betraktet som Guds nasjon på jord, fremfor alle andre nasjoner, så gjaldt bare Jesu ord i Matt. 28 (og Mark. 16) som en befaling om å forkynne evangeliet om det lovte kongeriket i Israel. Tiden med dette tilbudet fremsatt av apostlene, finnes beskrevet i mange detaljer i Apostelgjerningene. Hele tretti års evangeliserings-historie er rapportert der av Lukas, og

omhandler bare tilbudet til Israel om å få det lovte kongeriket (Tusenårsriket) i Israel ved at nasjonen først skulle omvende seg. Umiddelbart ville Jesus ha returnert fra himmelen og blitt konge i dette riket. Dette er alt omtalt av meg i den første delen av denne artikkel-serien.

Peter var gitt å tale kongerikets evangelium til Israel innen landets grenser – han talte dette til de omskårne; Paulus ble siden kalt til å gå med det samme tilbudet, men på utsiden av Israels grenser, særlig til den østlige delen av Romerriket hvor nyhetene om Jesus ennå ikke hadde nådd fram. Han ble gitt å tale til de uomskårne (hedninger/proselytter, kalt grekere) i tillegg til å tale for omskårne også. Se Gal. 2, 7-8 som bekrefter dette helt udiskutabelt.

Som en liten sidebemerkning vedrørende at Peter aldri forstod misjonsbefalingen i Matt. 28 som noen ordre om å gå ut i hele verden, men bare til de omskårne – som var den vanlige jøde i landet:

Min påpekelse i første del av artikkel-serien om at det er gjort dårlig oversettelse av misjonsbefalingen, er ikke tatt ut av løse luften. Kommitèene har minst to valg. De valgte å oversette som om Peter og de elleve ble beordret om å gå ut i hele verden i global forstand, og overført til kristenheten opp gjennom alle århundrer siden. Kommittèene har aldri samlet sett forstått at virksomheten beskrevet i Apostelgjerningene BARE gjaldt jøder og proselytter. Israel var i denne tiden satt over nasjonene, det var jøde først, så greker (Rom. 1, 16). Oversetterne bør jo prøve å gå litt i seg selv, og bare begynne å forstå at de har falt i den velkjente grøfta at man ikke har skilt mellom jødedom og nasjonene utenfor denne. Det er nødt til å gå galt når man prøver å gi riktig oversettelse av Bibel-gresk dersom man ikke har grunnkunnskaper om de jødiske særordningene, bud og lov.

Men i original bibelsk-gresk språk er det slik at ordenene om å gjøre alle folkeslag til disipler osv. i gresk OGSÅ er gyldig til å oversettes med «gjøre disipler av folk fra alle nasjoner» - på engelsk vil dette bli: *to people from out of all nations.* Dermed settes vi direkte inn i situasjonen slik det var i Apg. 2 – der Peter og de elleve hadde for seg jødiske folk fra alle nasjoner. Disse var det de tolv apostler skulle gi kongerikets evangelium, og det ble gjort! Derfor sa jo også Peter til Kornelius i Apg. 10, 36: «Det ord som han sendte til Israels barn, da han ved evangeliet forkynte fred ved Jesus Kristus...»

Men etter flere år i denne tjenesten der Paulus prøver å omvende Israels barn i diasporaen, ender han opp i Rom i lenker og varetekt, i årene 60-62. Etter to år i påvente av ankesaken innfor keiser Nero, og etter at Gud oppgav Israel som nasjon, gis Paulus oppdraget med å bringe fram et fritt internasjonalt nådeevangelium, der en også finner at Mose lov nå var blitt avskaffet og troende jøder og troende hedninger/proselytter var satt likt. Ikke mere noe «Jøde

først, så greker».

Lukas forklarer ikke i form av avslutnings ord i Apostelgjerningene, at fra nå av er Israel å betrakte som frafalne fra Gud. Han bare avslutter historien med å beskrive en Paulus som fremdeles, år 62/63, prøver å overbevise det jødiske lederskapet i Rom til å omvende seg til Jesus.

Men allerede fra sin ankomst i Rom år 60 siterer han for de frammøtte jødiske lederne (fra de elleve synagogene i byen) at de som ikke ville tro Jesus som Israels Messias, var å betrakte som åndelig blinde, døve og uforstående – slik ordene i Jes. 6 står å lese. Det er domsord i illevarslende betydning Paulus taler til det offisielle Israel i Apg. 28, 25-28. Særlig vers 27 er preget av ultimatum: «..og ikke omvende seg, så jeg kan få lege dem.» For å understreke alvorret i deres uteblitte omvendelse til Jesus som en nasjon, legger Paulus strengt til, vers 28:

«Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre.»

Der Apostelgjerningene slutter, i bibelsk tidslinje, der kommer Efeserbrevet og Kolosserbrevet inn og overtar.

Summen av den nye evangelielæren i disse to menighetsbrevene, er å betrakte som en form for marsjordre, misjonsbefaling, frelsestilbud, fremsatt ikke til jødedommen og Israel særskilt, men til HELE VERDEN på lik basis og uten religiøse eventuelt etniske skiller. Intet tilbud blir fremsatt om noe jordisk kongedømme som frelseshåp, men nå finner vi for første gang i NT et tilbud om å arve med Kristus i himmelen (gresk: Epiuranos, himmelen over himlene).

Paulus gjør det klinkende klart at dette nye evangelium om fri frelse for alle folk, bare de tror Jesus Kristus, har sitt grunnlag i en fersk åpenbaring gitt av Gud, som apostelen kaller for *hemmeligheten*.

Det framgår også med all tydelighet at BARE Paulus hadde befattning med å få denne hemmelighet åpenbart, og at den ikke var blitt åpenbart for noe menneske i tidligere tider.

Ef. 3, 1-9 er å betrakte som en nyhetskunngjøring der en har et fritt evangelium til alle folk, og det er ikke lenger forskjell på jøde og hedning i troen (Ef. 2, 14-15) – og løfter gitt Israel i tidligere tider nevnes ikke.

«Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt

Jesu Kristi fange for deres skyld, dere hedninger – 2. så sant dere har hørt om husholdningen **med den Guds nåde som er meg gitt for dere.** 3. Ved **ÅPENBARING** har han kunngjort for meg **HEMMEIGHETEN**, slik jeg overfor har skrevet med få ord (se kapittel en og to). 4. Når dere leser det, vil dere kjenne min innsikt i Kristi **HEMMEIGHET**. 5. Den var ikke i tidligere tidsaldere gjort kjent for menneskenes barn slik som den **NÅ ER BLITT ÅPENBARET** for hans hellige apostler og profeter ved ånden: 6. At hedningene (ikke proselytter, men alminnelige hedninger i troen) er medarvinger, de hører med

til legemet og de har del i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet. 7. For dette evangelium (nye frie nådeevangelium) er jeg blitt tjener i kraft av den Guds nådes gave som er gitt meg ved virksomheten av hans kraft. 8. Til meg, den minste av alle de hellige, ble den nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom. 9. (Her har vi en ny misjonsbefaling, den som er gitt oss å følge) Og å OPPLYSE ALLE om hvordan husholdningen er MED DENNE HEMMELIGHET som har vært skjult fra evige tider i Gud, han som skapte alt ved Jesus Kristus.»

Menighetens hovedoppgave er altså å opplyse ALLE, og da mener Bibelen alle. Vi skal så lenge den nåværende nådetiden er inne og den kristne menigheten er på jord, søke å formidle den frie nådefrelsen ved troen på Jesus Kristus.

Paulus uttrykte kjernen i dette evangelium slik, i Ef. 2, 8: «For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave».

I første del av min artikkel-serie nevner jeg også at slike ting som tegn, under og mirakler – lovt i Mark. 16 – ikke er gyldige løfter som har vært lovt til menigheten. Det var bare lovt den messianske menighet i aposteltiden.

Dette har vært en følge-skade av at kristenheten har trodd at misjonsbefalingen i Matt. 28 og Mark. 16 har vært talt til og lovt til menigheten, slik vi er i Paulus sine skrifter Efeserne og Kolosserne. Man har uten dekning i Bibelen bare rått overført Jesu løfter om tegn, under og mirakler gitt det troende Israel, over til oss, menigheten under det frie nådeevangeliet. De overser helt at menigheten slik det er i vår forstand og etter åpenbaring gitt Paulus 30 år etter Pinsedag i Apg. 2, aldri har vært involvert i eller gitt tegn, under og mirakler.

Selv kommer jeg fra en frikirkelig bakgrunn, og har vært under påvirkning av Pinsebevegelsen i Norge, med deres tro på at alt det Gud gav og lovte apostlene, det er gyldig i dag for menigheten. Men jeg tok avstand fra slik vranglære da jeg i 2004 meldte meg ut av den forsamling jeg tilhørte og som fremmet slik lære.

Riktignok er eksempelvis Pinsebevegelsen og andre kristne trossamfunn å regne som ekte troende kristne, heldigvis. Man blir ikke forkastet av Herren fordi man tar feil i detaljlæren rundt evangeliet. Alle tror vi jo at Jesus Kristus er Guds Sønn og kan frelse enhver som kommer til tro på ham. Ef. 2, 8 er klar på dette.

Men jeg synes allikevel det er trist at mange troende enten de er i frikirker eller de gamle statskirkelige (tidligere) kretsene, ikke har fått med seg de nødvendige riktige inndelingene av Bibelen som vi bør.

Håper at min artikkel-serie kan hjelpe disse og alle andre!